

καθόσον δεν έλαβε όλα τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της απόφασης του Δικαστηρίου της 14ης Δεκεμβρίου 2006 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-485/03 έως C-490/03, Επιτροπή κατά Ισπανίας (Συλλογή 2006, σ. I — 11887) (απόφαση του Δικαστηρίου του 2006), σχετικά με την παράβαση των υποχρεώσεων που υπείχε το Βασίλειο της Ισπανίας από τις εν λόγω αποφάσεις της Επιτροπής·

- να καταδικάσει το Βασίλειο της Ισπανίας να καταβάλει στην Επιτροπή χρηματική ποινή ύψους 236 044,8 ευρώ για κάθε ημέρα καθυστέρησης της εκτέλεσης της απόφασης του Δικαστηρίου, από την ημερομηνία εκδόσεως της απόφασης στην παρούσα υπόθεση και έως την ημερομηνία της πλήρους εκτέλεσης της απόφασης του Δικαστηρίου του 2006·
- να καταδικάσει το Βασίλειο της Ισπανίας να καταβάλει στην Επιτροπή κατ' αποκοπή ποσό, το ύψος του οποίου προκύπτει από τον πολλαπλασιασμό ημερησίου ποσού 25 817,4 ευρώ επί τον αριθμό των ημερών της παραβάσεως, από την ημερομηνία εκδόσεως της απόφασης του Δικαστηρίου του 2006 και έως ότου·
- το Βασίλειο της Ισπανίας ανακτήσει τους ενισχύσεις που κηρύχθηκαν παράνομες με τις αποφάσεις της Επιτροπής του 2001, αν το Δικαστήριο διαπιστώσει ότι η ανάκτηση αυτή έγινε πράγματι πριν από την έκδοση της απόφασης στην παρούσα υπόθεση·
- εκδοθεί απόφαση στην παρούσα υπόθεση, σε περίπτωση που η απόφαση του Δικαστηρίου του 2006 δεν έχει πλήρως εκτελεστεί πριν από την ημερομηνία αυτή·
- να καταδικάσει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η Επιτροπή θεωρεί ότι οι ισπανικές αρχές δεν έχουν λάβει όλα τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της απόφασης του Δικαστηρίου του 2006, καθόσον δεν ανέκτησαν όλες τις ενισχύσεις που κηρύχθηκαν παράνομες και ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά με τις αποφάσεις της Επιτροπής του 2001. Πρώτον, οι ισπανικές αρχές εκτίμησαν ότι ορισμένες ατομικές ενισχύσεις ήταν συμβατές με την εσωτερική αγορά, ενώ οι ενισχύσεις αυτές δεν πληρούσαν τις προϋποθέσεις εθνικού καθεστώτος περιφερειακών ενισχύσεων εγκεκριμένου από την Επιτροπή και, εν πάση περιπτώσει, δεν πληρούσαν τις προϋποθέσεις των κατευθυντηρίων γραμμών σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις περιφερειακού χαρακτήρα (ΕΕ 1998, C 74, σ. 9). Δεύτερον, οι ισπανικές αρχές εφάρμοσαν σε ορισμένους αποδέκτες μείωση έως και 100 000 ευρώ ανά αποδέκτη επί χρονικό διάστημα τριών ετών, χωρίς να τηρήσουν στους κανόνες περί των ενισχύσεων *de minimis*. Τρίτον, οι ισπανικές αρχές εφάρμοσαν, σε ορισμένες περιπτώσεις, αναδρομικά τις φορολογικές εκπτώσεις που προβλέπονται από την ισπανική φορολογική νομοθεσία, ενώ δεν πληρούσαν όλες οι προϋποθέσεις της ισπανικής ρυθμίσεως για την εφαρμογή αυτών των εκπτώσεων. Τέλος, τέταρτον, όλες οι διαταγές πληρωμής που εξέδωσαν οι ισπανικές αρχές δεν εκτελέστηκαν από τους αποδέκτες των παρανόμων ενισχύσεων. Κατά τους υπολογισμούς της Επιτροπής, τα ποσά που εξακολουθούν να οφείλονται αντιπροσωπεύουν το 87 % του συνολικού ποσού των παρανόμων ενισχύσεων που πρέπει να ανακτηθούν.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Συμβούλιο της Επικρατείας (Ελλάδα) στις 20 Απριλίου 2011 — Stanleybet International LTD, William Hill Organization Ltd και William Hill Plc κατά των Υπουργών Οικονομίας και Οικονομικών, και Πολιτισμού

(Υπόθεση C-186/11)

(2011/C 186/26)

Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική

Αιτούν δικαστήριο

Συμβούλιο της Επικρατείας

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αιτούντες: Stanleybet International LTD, William Hill Organization Ltd και William Hill Plc

Καθών: Υπουργός Οικονομίας και Οικονομικών και Υπουργός Πολιτισμού

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) «Είναι συμβατή με τις διατάξεις των άρθρων 43 και 49 της Συνθήκης ΕΚ εθνική ρύθμιση, η οποία, προκειμένου να επιτύχει τον στόχο του περιορισμού της προσφοράς τυχερών παιχνιδιών, παραχωρεί το αποκλειστικό δικαίωμα διεξαγωγής, διαχείρισης, οργάνωσης και λειτουργίας τυχερών παιχνιδιών σε μία μόνον επιχείρηση, η οποία έχει την μορφή ανώνυμης εταιρείας και είναι εισηγμένη στο χρηματιστήριο, όταν, μάλιστα, επιπλέον, η επιχείρηση αυτή διαφημίζει τα τυχερά παιχνίδια που οργανώνει, επεκτείνεται σε χώρες του εξωτερικού, οι παίκτες συμμετέχουν ελεύθερα και το μέγιστο ποσό στοιχηματισμού και κέρδους ορίζεται ανά δελτίο και όχι ανά παίκτη;»
- 2) «Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα, είναι συμβατή με τις διατάξεις των άρθρων 43 και 49 της Συνθήκης ΕΚ εθνική ρύθμιση, η οποία, επιδιώκοντας, αυτοτελώς, την καταπολέμηση της εγκληματικότητας, μέσω της ασκήσεως ελέγχου επί των επιχειρήσεων που δραστηριοποιούνται στον εν λόγω τομέα, ώστε να διασφαλισθεί ότι οι δραστηριότητες αυτές ασκούνται μόνον εντός ελεγχόμενων κυκλωμάτων, παραχωρεί το αποκλειστικό δικαίωμα διεξαγωγής, διαχείρισης, οργάνωσης και λειτουργίας τυχερών παιχνιδιών σε μία μόνον επιχείρηση, ακόμη και όταν η παραχώρηση αυτή έχει ως παράλληλο αποτέλεσμα την χωρίς περιορισμό ανάπτυξη της σχετικής προσφοράς; Ή θα πρέπει, σε κάθε περίπτωση, και προκειμένου ο εν λόγω περιορισμός να θεωρηθεί πρόσφορος για την επίτευξη του σκοπού της καταπολέμησης της εγκληματικότητας, η ανάπτυξη της προσφοράς να είναι, πάντως, ελεγχόμενη, δηλαδή τόσο και μόνον όση απαιτείται για την εξυπηρέτηση του σκοπού αυτού; Σε περίπτωση δε που η ανάπτυξη αυτή πρέπει, οπωσδήποτε, να είναι ελεγχόμενη, μπορεί να θεωρηθεί ως ελεγχόμενη, από της απόψεως αυτής, η ανάπτυξη, αν η παραχώρηση αποκλειστικού δικαιώματος στον εν λόγω τομέα γίνεται σε έναν οργανισμό, με τα χαρακτηριστικά που εκτέθηκαν στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα; Τέλος, σε περίπτωση, κατά

την οποία η παραχώρηση του εν λόγω αποκλειστικού δικαιώματος θεωρηθεί ότι οδηγεί σε ελεγχόμενη ανάπτυξη της προσφοράς των τυχερών παιχνιδιών, η εν λόγω παραχώρηση σε μία και μόνη επιχείρηση υπερβαίνει το αναγκαίο μέτρο, υπό την έννοια ότι ο ίδιος σκοπός μπορεί να εξυπηρετηθεί, λυσιτελώς, και με την παραχώρηση του δικαιώματος αυτού σε περισσότερες από μία επιχειρήσεις;»

- 3) «Αν, κατόπιν των ανωτέρω δύο προδικαστικών ερωτημάτων, κριθεί ότι η παραχώρηση, με τις κρίσιμες εν προκειμένω εθνικές διατάξεις, αποκλειστικού δικαιώματος διεξαγωγής, διαχείρισης, οργάνωσης κα λειτουργίας τυχερών παιχνιδιών δεν είναι συμβατή με τα άρθρα 43 και 49 της Συνθήκης ΕΚ: (α) Είναι ανεκτό, κατά την έννοια των διατάξεων αυτών της Συνθήκης να μην εξετάζουν οι εθνικές αρχές, κατά τη διάρκεια μιας μεταβατικής περιόδου, αναγκαίας για να θεσπισθούν συμβατές με τη Συνθήκη ΕΚ ρυθμίσεις, αιτήσεις αναλήψεως σχετικών δραστηριοτήτων υποβαλλόμενες από πρόσωπα εγκατεστημένα νομίμως σε άλλα κράτη μέλη; (β) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, βάσει ποίων κριτηρίων καθορίζεται η διάρκεια της μεταβατικής αυτής περιόδου; (γ) Αν δεν συγχωρείται μεταβατική περίοδος, βάσει ποίων κριτηρίων πρέπει να κρίνονται από τις εθνικές αρχές οι σχετικές αιτήσεις;»

Προσφυγή της 20ής Απριλίου 2011 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Βασιλείου της Ισπανίας

(Υπόθεση C-189/11)

(2011/C 186/27)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: L. Lozano Palacios και C. Soulay)

Καθού: Βασίλειο της Ισπανίας

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναγνωρίσει ότι

— εφαρμόζοντας το ειδικό καθεστώς των πρακτορείων ταξιδιών στις περιπτώσεις στις οποίες οι ταξιδιωτικές υπηρεσίες πωλούνται σε πρόσωπο άλλο από τον ταξιδιώτη·

— εξαιρώντας από το εν λόγω ειδικό καθεστώς τις πωλήσεις προς το κοινό, από πρακτορεία λιανικής που ενεργούν στο δικό τους όνομα, των ταξιδιών που διοργανώνονται από πρακτορεία χονδρικής·

— επιτρέποντας στα πρακτορεία ταξιδιών, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, να αναγράφουν στο τιμολόγιο κατ' αποκοπήν ΦΠΑ που δεν έχει σχέση με τον πραγματικό ΦΠΑ ο οποίος μετακυλιέται στον πελάτη και επιτρέποντας σε αυτόν, εφόσον υπόκειται στον ΦΠΑ, να εκπέσει τον ως άνω κατ' αποκοπήν ΦΠΑ από τον οφειλόμενο ΦΠΑ· και

— επιτρέποντας στα πρακτορεία ταξιδιών, κατά το μέτρο που επιπίπτουν στο ειδικό καθεστώς, να καθορίζουν τη βάση επιβολής του φόρου κατ' αποκοπήν για κάθε χρήση·

το Βασίλειο της Ισπανίας παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 306 έως 310· 226· 168, 169 και 73 της οδηγίας 2006/112/EK⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 2006, σχετικά με το κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας.

— να καταδικάσει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η Επιτροπή θεωρεί ότι η εφαρμογή από το Βασίλειο της Ισπανίας του ειδικού καθεστώτος των πρακτορείων ταξιδιών, κατά το μέτρο που δεν περιορίζεται στις υπηρεσίες προς τους ταξιδιώτες, όπως προβλέπει η οδηγία, αλλά εκτείνεται και στις πράξεις μεταξύ πρακτορείων ταξιδιών, αντιβαίνει στις διατάξεις της σχετικής με τον ΦΠΑ νομοθεσίας.

Δεν συμβιβάζεται με την οδηγία ούτε η εξαίρεση από το εν λόγω ειδικό καθεστώς των πωλήσεων προς το κοινό, από πρακτορεία λιανικής που ενεργούν στο δικό τους όνομα, των ταξιδιών που διοργανώνονται από πρακτορεία χονδρικής, αφού οι δραστηριότητες αυτές, κατά την άποψη της Επιτροπής, αναμφισβήτητα περιλαμβάνονται στις καλυπτόμενες από το ειδικό καθεστώς.

Η Επιτροπή θεωρεί ότι αντιβαίνουν επίσης στην οδηγία για τον ΦΠΑ οι ισπανικές ρυθμίσεις που επιτρέπουν στα πρακτορεία ταξιδιών, χωρίς κανένα έρεισμα στην εν λόγω οδηγία, να αναγράφουν στο τιμολόγιο κατ' αποκοπήν ΦΠΑ που δεν έχει σχέση με τον πραγματικό ΦΠΑ ο οποίος μετακυλιέται στον πελάτη, που επιτρέπουν σε αυτόν, εφόσον υπόκειται στον ΦΠΑ, να εκπέσει τον ως άνω κατ' αποκοπήν ΦΠΑ από τον οφειλόμενο ΦΠΑ και που επιτρέπουν στα πρακτορεία ταξιδιών, κατά το μέτρο που επιπίπτουν στο ειδικό καθεστώς, να καθορίζουν τη βάση επιβολής του φόρου κατ' αποκοπήν για κάθε χρήση.

⁽¹⁾ ΕΕ L 347, σ. 1.

Αναίρεση που άσκησε στις 28 Απριλίου 2011 η Lan Airlines S.A. κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) στις 8 Φεβρουαρίου 2011 στην υπόθεση T-194/09, Lan Airlines, S.A. κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) και Air Nostrum, Líneas Aéreas del Mediterráneo, S.A.

(Υπόθεση C-198/11 P)

(2011/C 186/28)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Διάδικοι

Αναρρεσείουσα: Lan Airlines S.A. (εκπρόσωποι: E. Armijo Chávarri, abogado)